

slagsstillerne, at en saadan Paategning som den, der i § 4 Extra d. er foreskrevet at skulle erhverves fra Vedkommende paa thinglæste Kjøbecontracter eller Overdragelsedocumenter, maatte kunne have den samme Gyldighed, naar den blev given paa en Attest af Skjode- og Pantebøgerne. Man vil let see, at der for forskjellige Creditorer kan være en Betænkelighed ved at give en saadan Paategning paa selve deres Adkomstdocumenter og derved, om ogsaa kun for en kort Tid, at maatte give dem ud af deres Hænder, indtil de bleve bragte i Orden; i mange Tilfælde ville de foretrække at nægte deres Samtykke til en saadan Paategning, medens de derimod lettere ville bekvemme sig til at give det, naar Paategningen blev given paa en Attest af Skjode- og Pantebøgerne istedetfor paa selve Documenterne. Jeg kan ikke see, at denne Rettelse paa nogen Maade skulde kunne forringe den Sikkerhed, som man vil forskaffe sig fra vedkommende Creditorens Side. — Hermed staaer ogsaa det andet Forslag i Forbindelse, idet det gaaer ud paa, at saadanne Paategninger paa disse Attester ikke skulle medføre Forhøjelse af Attesternes Stempelafgift, men at den uden videre kan gives paa saadanne Attester, som ere udstedte paa det Stempelpapir, der forøvrigt lovmæssigt er foreskrevet. Jeg antager ikke, at der kan være nogen stor Betænkelighed ved at vedtage disse Forslag. — Af det ærede Udvalgs Indstillinger er det blot den til § 7, som jeg har ønsket Ordet for at udtale mig om. Jeg skal ikke nægte, at det har overrasket mig overmaade meget at see, at det ærede Udvalg eenstemmig har kunnet enes om at stille et saadant Forslag, thi det gaaer jo imod, hvad jeg maa antage, at den største Deel af disse Medlemmer ellers vil holde paa, nemlig, at saavel private Foreninger som andre rettest og bedst bestyres af deres egne Repræsentanter. Naar man ellers forhandler om slige Sager, om offentlige Anliggender, pleier man at gaae ud fra, at man mere og mere maa komme over til Selvstyrelse, at de valgte Repræsentanter, den valgte Bestyrelse for saadanne Institutioner sikkest og bedst kan betros Styrelsen af slige Anliggender og i det Hele be-

dømme, hvad der er til den vedkommende Institutionens sande Vel, men her, hvor Regjeringen har foreslaaet at give Kjøbstadernes Brandforsikrings Repræsentantskab, og det ikke efter eet, men efter ti Aar, Ret til, naar det maatte finde det tjenligt for Foreningen, at forlange Statens Tilsyn hævet, her, hvor den over Sagen nedsatte Commission har indstillet det Samme, og hvor Udvalget ifjor, der var det samme som Udvalget i denne Samling med Undtagelse af eet Medlem, har sluttet sig til den samme Tanke, kan det ikke nægtes, at det seer overraskende ud, at Udvalget, saavidt man kan see med Genstemmighed, foreslaaer at tage denne Myndighed bort fra Kjøbstadernes Brandforsikrings Repræsentantskab. Det er en Reaction, som virkelig gjør mig ondt, og den vilde gjøre mig dobbelt ondt, dersom den skulde finde Fleertallets Billigelse i Folkethinget, thi det vilde være et Tilbagekridt i den Retning, vi hidtil have troet var den rette, nemlig, at der bør overgives vedkommende Institutioner saa megen Selvstyrelse som mulig. Der gives ved § 7 Repræsentantskabet Ret til, naar denne Lov har været gjældende i 10 Aar, at beslutte det fuldkomne Ophør af Justitsministerens Tilsyn, men det ærede Udvalg vil, at der slet ikke skal staae Noget derom i Loven, altsaa, at der ikke skal gives Kjøbstadernes Repræsentantskaber nogen som helst Udfigt til at blive frie for Justitsministerens Tilsyn i Fremtiden, medmindre der i sin Tid udkommer en ny Lov, som giver dem en saadan Ret. Udvalget indstiller dernæst, at der, forsaavidt hele Paragraphen ikke skulde komme til at gaae ud, gives Repræsentantskabet Ret til om 10 Aar at bringe Spørgsmaalet for den lovgivende Magt, men jeg antager virkelig, at dette ikke behøver at siges, thi det vilde dog være mærkværdigt, om man vilde stille Kjøbstadernes Brandforsikrings Repræsentantskab udenfor den Ret, som ellers alle Statens Borgere have til at bringe en Sag ind for den lovgivende Magt. Der kan ikke give dem Andet, holder jeg med det ærede Udvalg i, at man ikke skal give dem Noget, thi man behøver ikke at sige ved en Lov, at de kunne indbringe Sagen for den lovgivende Myndighed; men, mine Herrer, lad